

PROCHÁZKY PRAHOU FILMOVOU

Kam
na výlet?

Radek Laudin

FRAGMENT

Procházky Prahou filmovou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Laudin

Procházky Prahou filmovou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PROCHÁZKY PRAHOU FILMOVOU

OSTUPARTU

Radek Laudin

PROCHÁZKY
PRAHOU
FILMOVOU

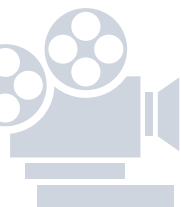
Kam na výlet?

FRAGMENT

RADEK LAUDIN (1969) – narodil se a vyrůstal v Opatově a Třebíči na Vysočině. Nyní žije s rodinou v Jihlavě. Od roku 2001 pracuje jako redaktor v příloze MF DNES Vysočina. O českou kinematografii se amatérsky zajímá od dětství.

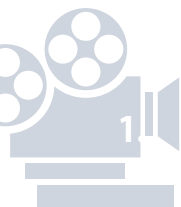

OBSAH

1. Obecná škola.....	7	19. Muzeum Milana Wolfa.....	81
2. Kolja.....	11	20. Barrandov studio.....	86
3. Arabela.....	15	21. Pelíšky.....	91
4. Pan Tau se vrací.....	19	22. Pupendo.....	95
5. Saturnin.....	23	23. Což takhle dát si špenát.....	100
6. Jak utopit Dr. Mráčka.....	27	24. Škoda lásky.....	106
7. S tebou mě baví svět.....	31	25. Ordinance v růžové zahradě.....	109
8. Ženy v pokušení.....	35	26. Jako jed.....	113
9. Jak vytrhnout velrybě stoličku.....	39	27. Věž Zdeňka Podskalského.....	119
10. Létající Čestmír.....	43	28. Zbraslav Jiřiny Štěpničkové a Saši Rašilova.....	123
11. Rozpuštěný a vypuštěný.....	46	29. Vila Lídy Baarové.....	127
12. Čtvrtá hvězda.....	49	30. Vila Vlasty Buriana.....	131
13. Ulice.....	53	31. Vila Jana Wericha.....	135
14. Záhada hlavolamu.....	57	32. Kde bydlel Jaroslav Marvan, František Filipovský a Jaroslav Vojta.....	139
15. Kamarádi.....	61		
16. Adéla ještě nevečeřela.....	66		
17. Amadeus.....	71		
18. Muzeum Karla Zemana.....	76		

OBECNÁ ŠKOLA

Ulice Elektrárenská a Nad Vršovskou horou

Ta návštěva v březnu roku 2018 nebyla moc příjemná. Areál dřevěných školních tříd na Bohdalci, kde Jan Svěrák točil Obecnou školou a jeho tatínek tam chodil jako žák, působil velmi zpustle.

Přesto byla stále k poznání místa, kde před kamerou vytvořili známé scény Jan Tříska či Rudolf Hrušínský. Třeba ta, v níž ředitel nachytal za rohem třídy kouřícího Rosenheima.

Na známé škole se silně podepsaly dva požáry z posledních let. Cedule u vchodu avizovala, že volně přístupný areál střeží psi.

Žádní tam však nebyli, jen spousta odpadků a důkazy o tom, že tam nacházejí provizorní přístřeší lidé bez domova.

Dřevěné přízemní pavilóny bývalé základní školy stojí na tomto místě od roku 1931. Ještě v roce 1998 se v jednom z nich vyučovalo. Jsou k nalezení tam, kde se potkávají ulice Elektrárenská a Nad Vršovskou horou.

V roce 2018 se mluvilo o tom, že dřevěné stavby známé z filmu směřují nevyhnutelně k demolicí.

Zde v Elektrárenské ulici byla filmová hospoda.

Režisér Jan Svěrák ale s dřevěnými objekty trochu „kouzlit“. Kromě toho, že natáčel ve skutečném areálu v Elektrárenské ulici, nechal ještě postavit přesnou kopii školy ve Slivenci. A to proto, aby se okolí třídy více podobalo stavu v době dětství jeho otce – Zdeňka Svěráka.

Podobné školní budovy ze dřeva se v Praze stavěly i za druhé světové války podle projektů věhlasných architektů, kteří tuto práci ale dělali anonymně. Byly jich desítky po celém městě. Do dneška jich vydrželo jen málo.

Zdeňek Svěrák, jenž svoje dětství promítl do synova filmu, měl spolužáka Bořivoje Penče, pozdějšího kolegu z Divadla Jary Cimrmana. I jeho skutečný život se vepsal do Obecné školy, v níž před kamerou zahrál na harmoniku. Ke své první harmonice přišel Penc v dětství – v hospodě v Elektrárenské ulici, když mu ji strýc vyhrál v kartách. Stejná hospoda je zachycena i ve filmu, kde si dárce harmoniky zahrál Rudolf Hrušínský mladší. Na jaře roku 2018 měla stažené rolety a nefungovala.

Naproti hospodě dodnes stojí „elektrárna“, kde pracoval tatínek hlavního hrdiny Obecné školy. Dnes je působištěm provozovatele přenosové soustavy, společnosti ČEPS. A rodina Svěrákova tehdy opravdu v Elektrárenské ulici bydlela. Jejich skutečný

Bydliště rodiny Součkových ve stejné ulici.

domov byl jen o pár metrů dál než ten filmový. Před kamerou vyjžděl Zdeňek Svěrák na kole bez blatníků z domu číslo šest v Elektrárenské ulici. Do práce to měl jen pár kroků, vlastně si ani kolo brát nemusel.

Hospodu složili před kamerou ze dvou různých míst. Zvenku je to záběr hospody v Elektrárenské ulici, ze stejného místa pochází i vnitřní záběr na hospodského u pípy. Vedle toho místnost, kde pánové hráli karty, pochází z holešovického hostince na adrese U Vody 1.

Malou roličku si v Obecné škole zahrála i skutečná maminka Zdeňka Svěráka. A to ve scéně na hřbitově, kde malý Eda čichá k páchnoucí vodě ve váze a v písku jsou srovnané malé brázdy od hrabiček. V tu chvíli můžete ve scéně vidět paní, která si u pumpy bere vodu a podívá se Edovým směrem. Takto ji režíroval její vnuk, Jan Svěrák. Prý se jí moc líbilo, jak ji ve filmu zahrála Libuše Šafránková.

Dokonce i vnitřek bytu se natáčel v domě, kde Svěrákovi kdysi opravdu bydleli. A to konkrétně v bytě jejich sousedky, která bydlela pod nimi. Měla totiž ještě nábytek z třicátých let, jako měli předtím i Svěrákovi. Režisér tam jen nechal přidat obrazy, které maloval jeho děda. A taky kuchyňské hodiny, jež dodnes uchovávají v rodině jako cennou památku.

Zdeňku Svěrákovi se v těchto scénách velmi dobře hrálo, protože se cítil jako doma v dětství. Původně váhal, jestli hrát svého vlastního otce. Nechtěl, aby film vypadal jako rodinný podnik. Také se mu zpočátku přičilo oholení kvůli otcovské roli. Nakonec však svolil.

Když mu bylo sedm let, musel pražský byt opustit a s rodinou se odstěhovali do Kopidlna. Tuto část života zachytil v novějším filmu *Po strništi bos*. Z pražského dětství rád vzpomíná třeba na Vánoce. „Táta mě pořád vodil na vršovický most pod Bohdalcem, kde se řadily nákladní vlaky do různých směrů. On měl s sebou sešit a do něj si pořád něco zakresloval. Potom jsem zjistil, že si kreslil vagóny, jak jsou konstruované, aby mi je mohl vyřezat z překližky. Měl ve špajzu dílničku, tam jsem nesměl, a v ní pro mě vlak k Vánocům tajně vyráběl. Lokomotivu opatřil elektromotorem, byla tak těžká, že jsem ji jako kluk sotva unesl. Ten vlak byl dokona-

lej! Dodnes ho mám na chalupě. Postavil k němu i koleje s výhybkami, zabralo to celou kuchyň. Takže se dal do provozu jen asi třikrát, protože když byla v kuchyni dráha, tak se tam nedalo bydlet,“ zavzpomínal Zdeňk Svěrák před lety v časopise Xantypa. Potěšilo ho, že jeho vnucci na chalupě vlak opravili a znovu natřeli.

Postavy z Obecné školy nejsou smyšlené. Charismatický učitel Igor Hnízdo se ve skutečnosti jmenoval Václav Mejstřík. Skutečná byla též jeho psychicky zlomená předchůdkyně, kterou hrála Daniela Kolářová.

Zdeňk Svěrák opravdu měl spolužáka Rosenheima. Ten byl rád, že se jeho dětství i příjmení dostalo na filmové plátno. Odmíтал ale, že by byl takový grázl. Například inkoust hodil podle něj na tabuli někdo jiný – což Zdeňk Svěrák nepopřel. Zdeňk svému spolužákovi nasázel do scénáře lotroviny, které ve skutečnosti dělali i jiní spolužáci.

Z tohoto domu odjížděl otec v podání Zdeňka Svěráka na upraveném kole do práce.

Elektrárnskou ulici zná Zdeněk Svěrák od dětství.

Kde jsou další pražská místa, která se stala kulisou Obecné školy? Domov Bolka Polívky, jehož postava se ve filmu chystala na umření, se nachází na adrese Vrbická 23

v Praze-Kbelích. A domek, kde žila tramvajáková žena v podání Ireny Pavláskové, není ve skutečnosti v Elektrárnské ulici, nýbrž na adrese U Jezírka 8 v již zmíněném Slivenci. Tam stála dřevěná kopie školy.

Obecná škola

Rok uvedení:

1991

Režie:

Jan Svěrák

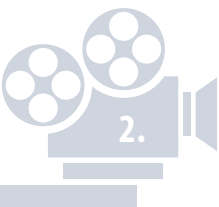
Hlavní role:

Zdeněk Svěrák,

Jan Tříska,

Libuše Šafránková

KOLJA

Věž v Lázeňské ulici 289/9

Kdyby se splnil původní záměr režiséra Jana Svěráka, tak část svého oscarového filmu Kolja točil ve věži s kulatými okny na Malostranském náměstí. Právě tam předtím desítky let bydlel jeho starší kolega Zdeněk Podskalský.

Jenže Kolja vznikl v polovině devadesátých let, krátce po smrti Podskalského. Jeho rodina nechtěla věž v této situaci filmařům poskytnout. Navíc partnerka režiséra Jiřina Jirásková nepřijala v Koljovi nabízenou roli sociální pracovnice Zubaté, kterou poté dostala Regina Rázlová.

A tak se celý štáb přesunul jen o pár desítek metrů dál vzdušnou čarou. Konkrétně

do jiné věže – v Lázeňské ulici číslo 9. Dobrý výhled na věž je třeba od japonského velvyslanectví, jež sídlí na blízkém Maltézském náměstí. Filmaři vytvořili ve věži byt Zdeňka Svěráka, jenž hrál muzikanta Františka Louku. Nepocházejí odtud však všechny domácí záběry s malým ruským chlapcem. Filmaři si udělali další „věž“ v ateliérech. Poté k sobě vše napasovali, aniž by si toho divák všiml.

Tento pohled na věž z oscarového filmu se nabízí od japonského velvyslanectví.

Pamětní deska v "policejní" Bartolomějské ulici připomíná rok 1945.

Postavili si v ateliéru i kulisy toho, co je ve filmu vidět za okny v Lázeňské ulici. Třeba i kostelní věž s hodinami, na níž si nastavovali čas, jak právě potřebovali. Například záběh, jak se Kolja dívá z okna, pochází ze skutečné věže, ne z její repliky. Ateliérovou stavbu využili tam, kde potřebovali mít prostornější byt, což jim rozměry stavby v Lázeňské ulici neumožňovaly.

Právě na malostranské věže a Pražský hrad se Zdeněk Svěrák rád dívá i ve skutečnosti, nejen ve filmu. A to když se vrací domů ze svých divadelních představení. Vždy se těší, až se před ním známé stavby objeví. Ten pohled ho prý neomrzí nikdy.

Oscarový Kolja se mu nedělal snadno. Všechno začalo tím, že psal scénář o muzikantovi, jehož vyhodili z filharmonie a on potom směl hrát jen na pohřbech. Pak do hry vstou-

pil filmový historik Pavel Taussig s příběhem o fingované svatbě a ruském chlapci, jenž žije s Loukou. Otcí a synoví Svěrákovým se toto téma zalíbilo. Starší z nich spojil ruskou linku příběhu s muzikantem, který zažívá špatné časy. Mimochodem, Taussig si nakonec ve filmu i zahrál, dostal malou roli starožitníka.

Po dokončení scénáře chtěl režisér nejprve obsadit do filmu Magdu Vášáryovou, nakonec ale roli dostala Libuše Šafránková. Nejen proto, že Vášáryová už se v devadesátých letech herectví nevěnovala. Svěrákovým se spolupráce s Šafránkovou vyplatila, výborně do příběhu zapadla.

Kolja se točil i na několika dalších pražských místech. Třeba v sídle policie v Bartolomějské ulici šli Louka s chlapcem na výslech k estébákům. Ve filmu lze zahlédnout i strašnické a motolské krematorium či straš-

nický hřbitov. Též můžete poznat restauraci na Spořilově, U Schnellů i na ruzyňském letišti. Ve filmu se objeví rovněž vestibul dřívější stanice metra Moskevská, nyní Anděl.

O přípravách Kolji se objevovaly první zprávy už více než rok před premiérou, která byla v květnu roku 1996. Režisér Jaromil Jireš si byl už rok a čtvrt předtím jistý, že projekt Svěrákových získá podporu evropského fondu Eurimages. Rok před uvedením do kin se Zdeněk Svěrák učil hrát na violoncello. Tři měsíce chodil na hodiny, aby vznikl dojem, že opravdu hraje. Prý někdy vyluzoval z nástroje i poslouchatelné tóny. Jako dítě totiž hrál na housle, ale nezůstal u toho.

S malým představitelem Kolji si padli do oka. Hned na začátku se ke Svěrákovi chlapec vrhl a dal mu pusu. A nejen jemu. Jenže oni potřebovali, aby působil smutně, jako

V této věži bydlely hlavní postavy filmu Kolja.

ztracený. Museli ho i rozplakat. Jelikož měl velkou chuť k jídlu, řekli mu, že je jídlo spálené. On však místo pláče rozčilleně zakřičel na adresu kuchařů: „Já je zabiju!“ Ve školce, kde ho objevili, mu říkali velitel. Při natáčení jednou rozšlápli autíčko, aby se rozbřečel. Hned mu však dali nové, úplně stejné. Později už

Jen pár kroků od věže z Kolji stojí na Maltézském náměstí restaurace U Malířů. V komedii Poslední mohykán z roku 1947 zde žil se svojí rodinou Jaroslav Marvan.

Kolja se natáčel i v "policejní" Bartolomějské ulici. Tato vrata poznají i diváci seriálu 30 případů majora Zemana.

sám začal hrát, co bylo potřeba. Například když se ocitli u policejního výslechu v Bartolomějské, stačilo mu říct: „Jsou zlí a ty se o muzikanta Louku bojíš.“ Okamžitě se do té situace dokázal vžít.

Z tvůrčího týmu bylo v roce před premiérou slyšet, že Kolja je jen pracovní název, protože filmů s ruskou tematikou už bylo

dost. Nikdo by prý do kina nešel na něco takto pojmenovaného pouhých sedm let po pádu komunistického režimu.

Zdeněk Svěrák ale na názvu trval, i když si byl vědom, že jde o risk. Přesto dali filmu alespoň podtitul *„Radost pro celý hřbitov“*. Tím chtěli naznačit, že jde o komedii, a ne film jen pro děti. Doufali, že se přijdou podívat i lidé, kteří mají vůči Rusku a samotné ruštině averzi. Nakonec měl Kolja v kinech obrovskou návštěvnost a získal Oscara.

Kolja

Rok uvedení:

1996

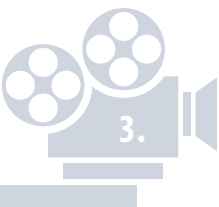
Režie:

Jan Svěrák

Hlavní role:

Zdeněk Svěrák,
Andrej Chalimon,
Libuše Šafránková

ARABELA

Zdeňka Lhoty 466, Černošice

Oblíbený seriál Arabela se točil na mnoha místech Prahy. Vila rodiny Majerových stojí v Černošicích, tedy u okraje hlavního města. Vladimír Menšík a Stella Zázvorková v rolích rodičů zažívali seriálové dobrodružství plné kouzel v dnešní ulici Zdeňka Lhoty. Bylo to na sklonku sedmdesátých let.

Na místo natáčení k vile se po čtvrtstoletí vrátili Veronika Týblová a Ondřej Kepka, představitelé hlavních dětských rolí v seriálu. Před kamerou byli Mařenkou Hermannovou a Honzíkem Majerem. Z Veroniky Týblové se stala učitelka na základní škole a Ondřej Kepka je kromě herce i režisérem, který v roce 2007 natočil dokument o své dětské herečce partnerce. Proto se vrátili k vile do Černošic. Vzali si tam znovu s sebou i kouzelný plášť. Zavzpomínali, jak tam spolu

třeba zkoušeli nepromokavost stanu. Voda z jeho střechy pak zmáčela Vladimíra Menšíka v roli pana Majera. Nechtěně jej polil Ladislav Županič coby pan Hermann.

Právě tam se točila i scéna, kdy se malá Mařenka díky prstenu stala dospělou dámou s cigaretou v ruce. Jen pro připomenutí, dámskou podobu dala na chvíli malé Mařence herečka Hana Talpová. U vily vznikl kupříkladu i záběr, kdy Mařenka snědla za Honzíka chleba, který on nechtěl.

Černošická vila, domov rodiny Majerů.

**Parkhotel byl důležitým místem děje seriálu.
Dnes se nazývá Mama Shelter.**

Veronika Týblová během ročního natáčení Arabely moc do školy nechodila. Musela jen na zkoušky, aby dokázala, že i tak učivo zvládla. Za peníze z natáčení si pak koupila lyže. Před Arabelou už měla jinou zkušenost před kamerou, hrála ve filmu *Kočí princ*. V méně úspěšném pokračování Arabely už se neobjevila, tam hrála po boku Ondřeje Kepky Hana Ševčíková.

Režisér Václav Vorlíček si vybral pro rodinu Majerových dům, kde do dvacátých let minulého století skutečně žil muž, po němž se dnes ulice v Černošicích jmenuje. Připomíná ho tam pamětní deska u vchodu do zahrady rozprostřené kolem této pěkné stavby. Doktor práv Zdeněk Lhota byl průkopníkem našeho letectva. Jako první Čechoslovák překonal v roce 1925 na letounu Avia kanál La Manche. Ve stejném roce byl respektovaný letec zvolen předsedou Svazu československých pilotů.

**Pamětní deska u černošické vily připomíná
někdejšího významného obyvatele.**

Získal jako vítěz i pohár belgického krále na soutěži v Bruselu. Jenže brzy po svých největších úspěších zahynul při havárii poblíž Říma. Bylo mu pouhých třicet let. Jeho stroj se zřítíl 8. října 1926.

Pilot Lhota pocházel z rodiny advokáta, která se v černošické vile vedle kolejí zabydlela na začátku minulého století. Lhotu letadla bavila již od mládí. Vedle této své záliby vystudoval práva jako jeho otec. Při svém osudném italském pilotování letěl střemhlav z výšky jednoho kilometru. Spolu s ním byl v plně zatíženém stroji mechanik. Při sestupovém manévru se jim odtrhl plátěný potah křídla. Při nárazu na zem oba zahynuli.

Pohřeb s poctami se uskutečnil v Římě, vojenský doprovod je následně dovedl až na hranice Itálie. Následovalo i poslední rozloučení v Praze a uložení ostatků do hrobu na pražském Vyšehradě. Pamětní list u příležitosti prvního výročí tragického úmrtí podepsal sám prezident T. G. Masaryk. V místě havárie prý Italové dodnes uchovávají pomník. „Vzpomínkou na rodinu Lhotových je i pamětní deska v mokropeské základní škole z roku 1930, na které obecní zastupitelstvo děkuje čestnému občanovi doktoru Janu Lhotovi, otci mladého aviatika, za peněžní dar. Ten rodina věnovala jako základ ke stavbě školy, aby místní děti nemusely docházet za vzděláním do sousedních obcí,“ uvádí na svém webu černošičtí modeláři.

Od října roku 1991 se ulice u kolejí opět vrátila ke jménu Zdeňka Lhoty. Jeho krátký život, který vešel do dějin československého letectví, připomněl v roce 1996 právě klub černošických modelářů. V roce 100. výročí narození a 70. výročí úmrtí mu tehdy odhalili pamětní desku na domě, kde žil.

Arabela se u jeho vily točila více než padesát let po jeho smrti. Tento seriál, v němž se létalo hlavně v kufru a v plášti, je spojený i s hereckými sestrami Šafránkovými. Arabe-

lu měla totiž původně hrát Libuše Šafránková, jenže byla právě ve zmíněné době nemocná. Hlavní roli pak dostala Slovenka Jana Nagyová, kterou oblíbená představitelka Popelky nadabovala do češtiny. Vlastně se tak zčásti Arabelou stala.

Když se po roce 1990 točily nové díly seriálu, zaměstnával zase Libuši Šafránkovou seriál *Náhrdelník*. A tak se do Arabely v nových dílech proměnila její sestra Miroslava Šafránková. S Janou Nagyovou už se tvůrci nedohodli na finančních podmínkách.

Nejspíše nemusela litovat. I režisér Vorlíček po letech uznal, že pokračování se kdovíjak nepovedlo. Když Jana Nagyová svoji životní roli v první sérii dostala, pendlovala pak v letadlech a vlacích mezi Prahou a Bratislavou, kde hrála v divadle. Výsledek práce však stál za to. Seriál se vysílal v desítkách zemí světa. Třeba Jiřímu Lábusovi se ještě dlouho po dokončení této práce stávalo, že na něj někdo na ulici volal: „Rumburaku!“ Režisér byl tak přesvědčený, že Lábus je na roli čaroděje ideální, že s ním ani nedělal kamerové zkoušky. Přitom se předtím osobně neznali.

A jak se Arabela narodila? Oblíbený seriál vznikl za socialismu díky tehdejší západoněmecké televizi. Její šéfové totiž měli vynikající zkušenosti se sledovaností předchozích Vorlíčkových filmů. A tak chtěli něco podobného – pohádkového, a zároveň bláznivého. Zkrátka kombinaci *Popelky* a *Dívky na koštěti*. První schůzka o budoucí Arabele se odehrála v pražském hotelu Esplanade. Seděli tam u stolu režisér Vorlíček, scenárista Miloš Macourek a programový ředitel západoněmecké televize. To se psal rok 1976. Čeští tvůrci pak čtyři roky jezdili do Kolína nad Rýnem, kde vše připravovali. Jméno Arabela si půjčili z knihy Kronika Pickwickova klubu od Charlese Dickense.

V Praze se natáčelo i u Písecké brány na Hradčanech v ulici K Brusce, kde je nyní kulturní a společenské centrum. V seriálu tam havaroval Vladimír Menšík coby pan Majer. A Rumburak s Blekotou se dostali do říše lidí na Karlovo náměstí.

Když pan Majer jel do televize vyprávět pohádky, mířil do dnešního Ústavu makromolekulární chemie na pražské Heyrovského náměstí. A plot, u něhož přišli nezbední

Seriál ozdobil i arcibiskupský palác na Hradčanském náměstí. Objevil se v momentu, kdy moderní mrakodrap dostal zpátky podobu zámku.

U tohoto stromu na Karlově náměstí přistáli Rumburak s Blekotou v říši lidí. Pomohl jim cestovní plášť.

spolužáci Hromádka s Kozelkou o kouzelný prsten, je v ulici U Prašného mostu. Jiný plot, kde se plížili ve věžeňských mundúrech Jiří Lábus a Václav Lohniský, je v Mickiewiczově ulici. Plot je i v dílu, kde Arabela osvobodila své blízké v podobě generálů. Ve skutečnosti opouštěli Všeobecnou fakultní nemocnici

v ulici Ke Karlovu, Kliniku dětského a dorostového lékařství. Seriál ozdobil i arcibiskupský palác na Hradčanském náměstí. Objevil se v momentu, kdy moderní mrakodrap dostal zpátky podobu zámku, v němž vládli Vlastimil Brodský a Jana Brejchová coby rodiče Arabely.

Arabela

Rok uvedení:

1980

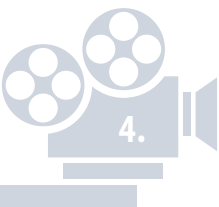
Režie:

Václav Vorlíček

Hlavní role:

**Jana Nagyová,
Vladimír Dlouhý,
Dagmar Patrasová**

PAN TAU SE VRACÍ

Ořešská 272/17

V seriálu Pan Tau se vrací z roku 1975 vytvořili rodinu Urbanových Vladimír Menšík, Jiřina Bohdalová a František Filipovský v roli dědečka. Jejich děti si zahráli Magda Křížková Šebestová a Gustav Bubník. Domovem Urbanových byl dům v Ořešské ulici.

Otto Šimánek si v této sérii zahrál dvoj-
roli, kromě Pana Tau hrál i strýce Al-
fonse. Natáčelo se i v okolí seriálového
domu Urbanových. Pro Magdu Křížkovou
Šebestovou bylo tehdy na prahu dospělosti
zážitkem natáčení se zkušeným Vladimírem
Menšíkem. V pauzách mezi záběry si spolu
povídali třeba o knížkách. Jednou ji potkala
nepříjemnost, plakala. Menšíka zajímala
příčina. Mladá kolegyně před maturitou se
mu svěřila, že půjčila všechny své peníze od

filmařů taxikáři, který herce vozil na plac.
A že se nemá k tomu, aby bankovky vrátil.
Vladimíra Menšíka to rozlítilo a razantně
dlužníkovi domluvil. Hned další den taxikář
písemně uznal svůj dluh a poté vše vrátil.

Natáčení trvalo tehdy rok a půl, štáb reži-
séra Jindřicha Poláka strávil v Ořešské ulici
hodně času. Tuto ulici znají i fanoušci jiného
Polákova oblíbeného seriálu: **Návštěvníci**.
Dělal tam záběry focení do místních novin
spolu s Dagmarou Patrasovou, Vlastimilem

Dnešní podoba domu v Ořešské ulici, kde bydlela rodina Urbanových.

